

ת"ד 7147/08/16 - מדינת ישראל נגד שבי אבידן

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 7147-08-16 מדינת ישראל נ' אבידן
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שבי אבידן ע"י ב"כ עו"ד אשר ארבל

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם אשר בפניו מואשם כי ביום 22.11.15 בשעה 00:30 לערך נהג ברכב מסוג מיצובישי ברחובות ברח' גורדון סמוך לבנין מס' 5 ביציאה מחניון הבניין והגיע לכביש שהינו דרך סלולה (להלן: "הדרך").

באותה שעה מימין הנאשם נסע בדרך אופנוע מסוג סאן יאנג נהוג בידי בראל עמר (להלן: "המעורב").

נטען כי הנאשם נכנס לדרך מבלי לתת זכות קדימה לאופנוע, חסם את דרכו וכליה רכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה ניזוקו שני כלי הרכב והמעורב נחבל חבלה של ממש: שבר בירך שמאל.

הוראות החיקוק המיוחסות לנאשם:

1. נהיגה בקלות ראש - עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.
2. עבירה שגרמה לחבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.
3. עבירה ע"פ התוספת השניה שגרמה לתאונת דרכים ממש - עבירה לפי סעיף 38(2) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.
4. התנהגות הגורמת נזק - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

אין מחלוקת לעניין כיווני הנסיעה, עצם התרחשות התאונה ותוצאות התאונה.

כן הוסכם שתיק החקירה במלואו יונח בפני ביהמ"ש והצדדים יטענו טענותיהם בהתבסס על חומר החקירה.

לטענת התביעה הנאשם מודה כי יצא מהחניון לדרך וזאת הנקודה הרלוונטית לצורך ההכרעה. לטענת התביעה במקרה זה זכות הקדימה היא של המעורב שנסע בדרך, גם אם תתקבל הטענה שהמעורב נהג ברשלנות.

לטענת התביעה בתיק עדות של עדה ניטרלית שראתה את רכבו של הנאשם יוצא מהחניון ופונה שמאלה ושמעה את ההתנגשות בין הרכבים.

לטענת התביעה הבוחן עשה בדיקת שדה ראייה גם לאפשרות שהנאשם יצא מהחניון וגם לאפשרות שהנאשם עשה פרסה עם רכבו, וביהמ"ש מתבקש לקבוע כי העובדות הן כגרסת הנאשם וגרסת העדה לפיה הנאשם יצא עם רכבו מהחניון ועל כן יש אחריות לנאשם ויש להרשיע את הנאשם בכל סעיפי האישום.

לטענת ב"כ הנאשם הניסוי שביצע הבוחן לא נערך עם רכב דו גלגלי ועל כן הניסוי לא שיקף את מה שאירע בתאונה.

לטענתו, בעצם קרות התאונה אין כדי לגבש את אחריות הנאשם, על התביעה להוכיח את כל אחד מיסודות הרשלנות ולהוכיח כי הפגיעה הייתה יכולה להימנע.

לטענתו התביעה לא עמדה בנטל זה ועל כן יש לזכות את הנאשם.

כן טען ב"כ הנאשם כי הנאשם טען שהמעורב נהג ללא אורות ודבר זה לא נבדק.

דין

בהסכמת הצדדים תיק החקירה כולו הונח בפניי.

בעדות המעורב במשטרה ביום 6.1.16 נטען כי הוא נסע בדרך במהירות של 40-50 קמ"ש, ובצומת הכניסה לבניין מס' 5 הבחין ברכב המגיע ממול ומבצע פניית פרסה וחוסם את דרכו, לדבריו הוא בלם מייד עם הבלם הקדמי וניסה לברוח שמאלה, אך התנגש בדלת ימנית אחורית של רכב הנאשם ונפל על הכביש.

לדבריו הבלמים של האופנוע היו תקינים והאורות דלקו באופן אוטומטי.

כן ציין כי מזג האוויר היה נאה והראות טובה למרות שהרחוב היה חשוך במעט.

לדברי העדה מילנה רוזנברג היא יושבה ברכב שחנה בצד הדרך ליד בית מס' 4 ברח' גורדון.

לדבריה היא הבחינה באופנוע שנוסע ברחוב גורדון וכן הבחינה ברכבו של הנאשם יוצא מהחניון ופונה שמאלה. לדבריה היא לא ראתה את הפגיעה רק שמעה אותה ואז ראתה את האופנוע שוכב על הכביש את הנאשם ובחורה שהייתה איתו יוצאים לעזור.

לדברי העדה היא לא בטוחה אם רכבו של הנאשם כבר יצא לכביש או עדיין עמד וחיכה וגם קשה לה להגיד באיה צד של הכביש נסע האופנוע.

בתיק ניסוי שדה ראייה שערך הבוחן רס"ב אייל שמביק ולפיו בהנחה שהנאשם יצא מהחניון קיים שדה ראייה לכיוון צד ימין של 100 מ' ואף יותר וזאת כאשר הרכב עם חזיתו בצד ימין נמצא במרחק של 1.7 מ' מאי התנועה הבנוי בצד ימין.

לפי ההנחה שהנאשם ביצע פניית פרסה ברחוב גורדון קיים שדה ראייה לכיוון צד ימין של 100 מ' ואף יותר וזאת כאשר הרכב עם חזיתו בצד שמאל נמצא במרחק של 1.6 מ' מאי התנועה הבנוי בצד שמאל.

הנאשם בעדותו במשטרה מיום 7.1.16 טען כי לא התכוון כלל לבצע פניית פרסה, אלא נכנס לחניון במטרה לחנות אך נהג רכב שיצא מהחניון אמר לו שאין חניה ועל כן נכנס לחניון ומייד יצא במטרה לפנות שמאלה.

לדבריו לפני הפנייה הוא הסתכל מס' פעמים ימינה לדרך גם דרך המראה הפנורמית ולא ראה שום רכב, הוא התחיל לפנות ותוך כדי הפנייה הרגיש מכה ברכבו מצד ימין, לכן עצר את רכבו והבחין כי יש אופנוע ליד הרכב והורכב שרוע על הכביש, והרוכב עצר לעצמו "נסעתי מהר".

לטענתו הוא מכיר טוב את הצומת וכשיצא מהחנין הסתכל שמאלה וימינה ולאחר שלא ראה כל רכב התקדם לקו העצירה ושם היה ניתן לראות יותר טוב שמאלה ובדק שוב ולאחר שלא היו כלי רכב הוא פנה שמאלה ותוך כדי הפניה אירעה ההתנגשות.

בתשובה לחוקר אמר הנאשם כי לא הבחין באופנוע כלל עד ההתנגשות והסיבה שלא הבחין בו היא כי האופנוע נסע מהר.

לדבריו הוא לא יכול להעריך במרחק כמה הספיק להיכנס לצומת אבל זה משהו כמו שניה אחת במרחק אולי של מטר או מטר וחצי, הראות הייתה בסדר ומזג האוויר נאה בזמן התאונה.

עיקר טענת הנאשם, היא כי בתחילת כניסתו לצומת, לא הבחין במעורב, וכי התביעה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר אשמת הנאשם.

ראשית אציין, בחנתי תיק החקירה כולו ולא מצאתי כל אזכור לטענתו של ב"כ הנאשם לפיה הנאשם טען כי המעורב נסע ללא אורות.

מבקשני הסנגור לקבוע כי הייתה רשלנות בחקירה המשטרתית בשל אי בדיקת אורות האופנוע. אינני רואה עניין זה עין בעין עם הסנגור. אין לחוקר חובה לבדוק טענה שאיננה נטענת.

בסימן ט' לתקנות התעבורה העוסק בזכות קדימה נקבע כי:

"רכב המתקרב או נכנס לצומת או דרך

64. (א) לא הוצב תמרור המורה על מתן זכות קדימה בצומת או על עצירה לפני הצומת בכיוון הנסיעה של נוהג הרכב,

יחולו הוראות אלה:

(1) נתקרב לצועמת כמה כלי רכב מצדדים שונים, יתן נוהג רכב את זכות הקדימה לכלי רכב הבאים מימין...

(ב) נוהג רכב היוצא מחצרים, מדרך גישה לבית, מתחנת דלק, מתחנת שירות, ממקום חניה לכלי-רכב וכיוצא באלה או מכל מקום שאינו דרך, והוא עומד להיכנס לדרך או לחצותה -

(1) יאט ואף יעצור, במידת הצורך, כדי לאפשר להולכי רגל לעבור בבטחה לפני שיעלה על המדרכה או על שול הדרך;

(2) יאט ויתן זכות קדימה לכלי רכב המתקרבים באותו כביש לפני שייכנס לכביש. (ההדגשות לא במקור א.ו.).

בתקנת ההגדרות בתקנות התעבורה, נקבע כי:

"מתן זכות קדימה - מתן אפשרות לעוברי דרך אחרים שלהם נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי לעצור, להמתין, לשנות את מהירותם או לסטות מקו התקדמותם".

למען סבר אוזנו של הנאשם, אף אם אבחר להתעלם כרגע משאר הראיות בתיק ואניח לטובתו נכונותה של מלוא גרסתו.

מעדות הנאשם עולה כי:

1. הוא יצא מהחניון במטרה לפנות שמאלה.

2. הוא עצר עצירה אחת בקו הצומת.

3. ע"פ עדותו בנקודת עצירתו ניתן לראות יותר טוב לשמאל (שורה 20 לעדותו).

4. הנאשם יצר חסימה בנתיב התקדמות המעורב.

"אני יוצא מהחניון הסתכלתי שמאלה וימינה ולאחר שלא ראיתי אף רכב התקדמתי קדימה ועצרתי בקו הצומת ושם היה ניתן לראות יותר טוב שמאלה ובדקתי שוב ומשלא היו כלי ב פניתי שמאלה ותוך כדי הפניה תוך שניה הרגשתי בום" (שורות 19-21 לעדותו).

מכאן ואילך מפי הנאשם עצמו ולנוכח תוצאת התאונה נמצאנו כי הפר את זכות קדימותו של המעורב וחסם את נתיב התקדמותו באופן שגרם לתאונה.

הנאשם אומר בעדותו כי לא הבחין במעורב עד עובר לאימפקט, כלומר מדבריו עולה כי הנאשם לא הבחין באופנוע של המעורב עד לרגע הפגיעה ובכך רשלנותו.

חיזוק לדברים אלה קיים בעדות העדה מילנה רזנברג בה ציינה כי ראתה את רכבו של הנאשם יוצא מהחניון ופונה שמאלה לדרך כאשר האופנוע של המעורב מגיע על הדרך מימינו של הנאשם ולאחר מכן היא שומעת את ההתנגשות בין כלי הרכב.

אמנם גרסת המעורב מציינת כי הנאשם עשה פרסה בצומת הדרך עם החניון. גרסא זו איננה פוגעת כהוא זה במהימנותו באשר מבחינתו, הנאשם מגיע מצד שמאל, וחוסם דרכו. מבחינתו - "התמרון" של הנאשם זהה - בין אם המדובר בפניית פרסה - בין אם מדובר בפניה לשמאל.

אך בכל מקרה בין אם הנאשם יצא מהחניון כדבריו ודברי העדה ובין אם עשה פרסה כדברי המעורב, זכות הקדימה בדרך הייתה של המעורב.

מכאן ואילך, ולמען סבר אוזנו של הנאשם מצאתי לנכון לאמץ גרסתו לפיה ביקש לצאת מהחניון בפניה לשמאל. כאמור לעיל, בכל אחת מן הגרסאות החובה ליתן זכות קדימה למעורב הינה חובה זהה.

הבוחן המשטרתי, בחן שדה הראייה ע"פ שתי האופציות הנ"ל. מסקנתו

שדה ראייה פתוח של כ-100 מ' לכיוון ממנו הגיע המעורב.

לפיכך בכך שהנאשם אשר יצא מחניון ופנה שמאלה לא הבחין במעורב אשר הגיע מצד ימין עד רגע האימפקט בכך רשלנותו.

אשר לניסוי שדה הראייה. מבקשני הסנגור "לפסול" הניסוי באשר לא התייחס לאופנוע. טענה זו מתעלמת מצילומים שנעשו בשעת הניסוי - שעת לילה ומהם ברור כי תאורת הרחוב הינה טובה מאוד. התרשמותי כי ניתן היה להבחין אף בחתול אשר היה בוחר לחצות הכביש ובאופנוע מקל וחומר. הצילומים מדברים בעד עצמם.

לעניין מהירות נסיעתו של המעורב, הנאשם העלה בחקירתו טענה לפיה המעורב נסע במהירות מופרזת, ולכן לא הצליח להבחין מבעוד מועד ברכבו של המעורב. לא מצאתי בתיק כל ראיה כי מהירות נסיעתו של המעורב, הייתה מהירות שאינה עולה על הקבוע בחוק.

מבקשני הסנגור לקבוע כי מקום שלא נעשו חישובים מספריים אי אפשר ליחס אחריות לנאשם. דעתי שונה. אין בידינו נתונים מה היה מרחקו של הרכב מן הנאשם שעה שהנאשם בחר לחסום נתיב נהיגתו. לפיכך כפי תקנות התעבורה שצוטטו לעיל, אין הכרח בחישוב אלא "המעשה" נבחן עפ"י סופו דהיינו - יש לבחון אם הנאשם יצר הפרעה בנתיב התקדמות המעורב.

בע"פ 10332/03 בלייכר נגד מדינת ישראל, מלמד כבוד בית המשפט העליון על היקף חובת מתן זכות קדימה.

אומר כב' בית המשפט העליון מפי המשנה לנשיא (כתוארו אז) ת' אור כי:

"מתן זכות קדימה על ידי המערער, פירושה, בנסיבות העניין, הוא מתן זכות קדימה לרכב בעל הזכות, בהתחשב במרחק שלו מהצומת ובהתחשב במהירות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיום הזכות, על החייב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה, על מנת להבטיח שהוא אמנם אינו מסכנו בכניסתו לצומת. בכך לא עמד המערער בענינו".

נמצאנו למדים כי אין די בכניסה לצומת בהיתר, אלא יש לבחון החצייה על כל שלביה עד להשלמתה.

אף אם אניח כאמור לעיל, כי עצר קודם כניסתו לצומת, בכך אין די כדי הכשרת מלוא חציית הצומת תוך קיפוח זכות קדימת המעורב.

נמצאנו, כי מצבו של הנאשם נחות מעניינו של בלייכר הנ"ל, באשר אין בידי לקבוע, כי בשעת כניסתו לצומת היה המעורב רחוק די הצורך במידה שהכשירה כניסה.

לאור האמור בפס"ד בלייכר הנ"ל, אף אם הייתה מוכחת בפני טענתו של הנאשם בדבר מהירות מופרזת של המעורב, אין בכך כדי להקטין את חובתו של הנאשם למתן זכות קדימה.

כאמור לעיל לא מצאתי מקום בראיות אשר הונחו לפניי לממצא עובדתי בדבר מהירות מופרזת.

הריני קובעת כי כניסתו של הנאשם לצומת יצרה חסימה בנתיב התקדמותו של המעורב ובכך הפר את זכות קדימות המעורב.

הריני קובעת כי לא הוכחה בפני רשלנות תורמת של המעורב.

הריני קובעת כי בראיות אשר הונחו בפניי די כדי להוכיח הנטען בכתב האישום.

סוף דבר, הריני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' אייר תשע"ח, 25 אפריל 2018, במעמד הצדדים